

## Upptäcktsresanden i en förhöjd vardag



Syntjuntan  
Syntjuntan  
Schhh...

Eftersom Syntjuntan har sin upprinnelse i idén att slippa göra elektronisk musik och bygga instrument i vad som i en artikel om den kvinnliga trion beskrevs som "ett sammanhang som var stereotyp och manligt" vore det enkelt att spinna vidare på tanken om deras musik som ett feministiskt ställningstagande. Men då feminismen som den gestaltar sig idag handlar mindre om verklig jämställdhet och mer om genusseparatism, oroväckande ofta med misandriska drag, skulle det kräva olidligt mycket utrymme för att behandla den aspekten. Dessutom har det ingenting med musiken att göra. Huruvida musik görs av kvinnor och män är för mig som lyssnare fullkomligt ovidkommande; det som intresserar mig är hur den låter. Musik görs inte med det man har mellan benen, utan med sinnet, hjärtat och hjärnan. Ibland kombinerat. Och Syntjuntans musik innehåller mycket av både det ena och det andra.

Syntjuntan bygger, eller rättare sagt *syrr*, sina instrument själva (vilket gör deras namn väldigt fyndigt). Exakt hur det går till begriper jag inte för jag är lika dålig på sömnad som på elektronik, men musiken är rolig, intagande, fångslande, tät, outgrundlig och solklar på en och samma gång. Det börjar försiktigt med ljud som låter som att något har gått sönder; det skrapar och krasar men utvecklar sig snart till en intrikat väv (om ordet ursäktas) av klang och struktur. Det sker ett utbyte mellan lyssnaren och musiken; musiken sträcker sig ut mot åhörarens sinne parallellt med att åhöraren sjunker djupare in i musiken. Musik och lyssnaren är som magnetiska plus- och minuspolar som konstant dras till varandra.

Idén med Syntjuntans musik påminner en del om vad konstteknokollektivet 8tunnel2 gjorde för ett tiotal år sedan när de stack elektroder i grönsaker och producerade förbluffande ljud. Hos Syntjuntan är det företrädevis alltså textila material och här och var ljudet av en symaskin (det förekommer instrument i traditionell bemärkelse också, men de är direkt underordnade i ljudbilden – dessutom är de inte helt lätta att särskilja). I bägge fall handlar det om att klä vardagligheter i en ovanlig klangskrud. Att förstora det banala tills det får en innebörd bortom det allom givna, att förstärka det som är annars negligeras till något säreget förhöjt. På något konstigt vis svänger det om "Syntjuntan", men inte på ett sedvanligt sätt med rytmer och synkoper. Istället svänger det på ett emotionellt vis; oavsett eventuella politiska ställningstaganden, ovidkommande bakomliggande idéer och oavlåtligt en intellektuell överbyggnad så berör skivan på ett direkt om än outgrundligt vis. Syntjuntan är upptäcktsresanden med nyfikna sinnen, och om det behövs bevisas, så bevisar de att den

Skrivet av Peter Sjöblom  
2012-09-21 kl. 00:00

---

emellanåt så exklusiva elektroakustiska musiken (komponerad eller improviserad) kan vara hjärtlig, omedelbar och väldigt rolig att lyssna på.

**Peter Sjöblom**